

Sygn. akt VI U 114/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Paulina Sobota

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy E. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem E. K.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 114/17

UZASADNIENIE

E. K. złożyła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W., w którym odmówił wydania orzeczenia wobec ważności poprzedniego orzeczenia w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe. E. K. wniosła o umiarkowany stopień niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 17 marca 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania. WZON uznał za zasadne podtrzymanie lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 32).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z powodu zmian degeneracyjnych siatkówki i zeza rozbieżnego istniejących od dzieciństwa, E. K. posiada jednooczną wynikającą ze ślepoty oka prawego. W oku lewym stwierdzono wadę wzroku: nadwzroczność i nieznacznie obniżoną ostrość wzroku do dali z zachowaniem prawidłowej ostrości widzenia do bliży oraz stan po laseroterapii siatkówki z powodu zagrażającego odwarstwienia siatkówki (okoliczność bezsporna, opinia biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu – k. 41).

W dniu 26 marca 2012 roku Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. postanowił zaliczyć E. K. do osób z lekkim stopniem niepełnosprawności na stałe (akta WZON-u).

W dniu 17 listopada 2016 roku Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. odmówił wydania orzeczenia wobec ważności poprzedniego orzeczenia w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności na stałe (akta WZON-u).

W dniu 12 stycznia 2017 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. (akta WZON-u).

Zgodnie z opinią biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu, z dokumentacji i wywiadu wynika, że wnioskodawczyni od dzieciństwa nie widzi okiem prawym i jest osobą jednooczną. Ponownie przeżyła laseroterapię w lutym 2016 roku z powodu stwierdzenia otworu na obwodzie siatkówki w oku lewym. Obecnie jest pod okresową kontrolą okulisty. Zdaniem biegłego, E. K. jest osobą jednooczną z nieznacznym obniżeniem ostrości widzenia do dali w oku lewym. Stan ten powoduje lekki stopień niepełnosprawności. Poza okularami korekcyjnymi wnioskodawczyni nie wymaga innych środków pomocniczych i nie wymaga pomocy innych osób w codziennej egzystencji. Nie spełnia też, wymienionych w postanowieniu Sądu z dnia 11 kwietnia 2017 roku z karty 34 akt sprawy, innych warunków związanych z niepełnosprawnością. Biegły podkreślił, że w danym przypadku niepełnosprawność powstała ponad 20 lat temu i ma charakter trwały (opinia biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu – k. 41).

Sąd doręczył stronom odpisy opinii biegłego, zakreślając 7 dniowy termin na ewentualne ustosunkowanie się do opinii, pod rygorem uznania, że strona nie zgłasza zarzutów do opinii (k. 44, k. 50).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., a także w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu.

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinię biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu. Zdaniem Sądu przedłożona opinia jest jasna oraz rzeczowa. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania jej rzetelności, dlatego też jako nie budząca wątpliwości stanowiła wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnej opinii (k. 51). Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującej o swoim stanie zdrowia wynika jedynie z jej subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. W niniejszej sprawie również biegły lekarz sądowy dr n. med. R. S.

nie wskazywał, aby istniała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności i ponadto gołosłowne kwestionowanie opinii przez E. K. było zgłoszone po terminie (punkt 3 z karty 44).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

1)znaczny;

2)umiarkowany;

3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na opinii biegłego lekarza sądowego dra n. med. R. S. specjalisty chorób oczu. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest wiarygodna, jasna i rzeczowa. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującej, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu badania lekarskiego. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii.

Opinię biegłego sądowego, jako logiczną i wyczerpującą, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w niej ustalenia za własne.

E. K. jest osobą jednooczną z nieznacznym obniżeniem ostrości widzenia do dali w oku lewym. Stan ten powoduje lekki stopień niepełnosprawności. Poza okularami korekcyjnymi wnioskodawczyni nie wymaga innych środków pomocniczych i nie wymaga pomocy innych osób w codziennej egzystencji. Niepełnosprawność powstała ponad 20 lat temu i ma charakter trwały.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie opinii biegłego sądowego, w ocenie Sądu należy zaliczyć E. K. do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe. Brak jest podstaw do uznania odwołującej za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

ZARZĄDZENIE

(...)